

A PREMONTREI TANTESTÜLETÉNEK ALAKULÓ ÉRTEKEZLETE

A tanévkezdés minden évben kihívás nemcsak a diákok, hanem a pedagógusok számára is. A hirtelen feltornyosuló szervezési és adminisztrációs feladatok közepette hamar kedvét veszítheti bárki, ezért is hasznos, ha megtaláljuk annak módját, hogy az erőt próbáló újrakezdést mégis öröm és lelkesedés jellemezze. Éppen ezért a szombathelyi **Premontrei Gimnáziumban** lassanként hagyománnyá válik, hogy a tanév alakuló értekezletét nem az épület falai közé bezárva, hanem

kinti helyszínen, közösségépítő tanári kirándulással egybekötve tartjuk. Két évvel ezelőtt iskolánktól több mint kétszáz kilométernyire, a horvátországi Mária-Besztercén (horvátul: *Marija Bistrica*) és Zágrábban, tavaly a Horvátzsidány határában lévő Peruska Mária zarándokhelyen, valamint a közelében található Marton szálláson töltöttük a nyári szünet utáni első közös napunkat. Ezúttal pedig 2018. augusztus 27-én, hétfőn az osztrák-magyar határ környékét bejárva **Lékán, Peresznyén és Horvátzsidányban** ünnepeltük meg az évkezdést.

Léka vára a mai Ausztriához tartozó Burgenlandban található, Kőszegtől alig pár kilométerre. A festői környezetben épült vár a Magyar Királyság nyugati határvidékének egyik első kővára volt a XIII. század elejétől. Kezdetben a Kanizsai család, majd a Nádasdyak, később pedig az Esterházyak tulajdonába került. Tőlük 1968-ban Paul Anton Keller osztrák író vásárolta meg, aki minden vagyonát a vár helyreállítására fordította és kialakította annak mai képét. Az ódon várfalak közt mi is időutazást tehattünk a közép- és kora újkorba, felfedezhettük a vár termeit, konyháját vagy akár kínzókamráját, és megcsodálhattuk az építészetileg legértékesebb, gótikus oszlopok által tartott boltíves mennyezetű gótikus lovagtermet is.

Utunk következő állomása Peresznye volt, ahol a Magyarországi Horvátok Keresztény Gyűjteménye című állandó kiállítást tekintettük meg **Dumovits István plébános atya** vezetésével, aki idén épp 40 éve a környékbeli horvát falvak plébánosa. A kiállítás különlegessége, hogy mind az épület, mind a benne található gyűjtemény

Dumovits atya felajánlásának köszönhető. Ő adományozta a fenntartó Országos Horvát Önkormányzatnak az 1976-ban épült lakóépületet, és az általa 1958 óta folyamatosan gyűjtött egyházi könyv- és tárggyűjteményt. A tárlat a magyarországi, különösen a gradistyei horvát kisebbség jelentős kultúrtörténeti emlékeit tartalmazza: egy kétezer-ötszáz horvát nyelvű kiadványból álló könyvgyűjteményt, továbbá 242 vallási és népi tárgyi emléket.

Ezután a *peresznyei halastó* környékét jártuk végig, mely békés környezetével, számos vízimadarával és egy sokévszázados platánfával nem véletlenül a környékbeliek kedvenc kirándulóhelye. Ellátogattunk a *kiszidányi forráshoz* is, mely immár több száz éve hozza felszínre a nagyon jó minőségű, tiszta forrásvizet, köszönhetően annak, hogy a vízgyűjtőterülete erdő, mentes minden káros

behatástól. A kollégák kivétel nélkül megkóstolták a nyári időben is frissítően hűs forrásvizet, amelyből a helyiek is rendszeresen visznek haza magukkal. Érdekeség, hogy a forráskúthoz néphagyomány is kapcsolódik, minden évben Pünkösdkor zajlik a

„Forráskút-rámolás”, amely a forrás rendbetételével egybekötve régi időktől fogva a legényavatás szertartása volt. A legényeknek ugyanis le kellett menniük az öt méter mély kútba, hogy legalább egy vödörnyi homokot felhozzanak onnan, ezzel bizonyítva bátorságukat.

Kirándulásunk utolsó állomása a horvátzsidányi Keresztelő Szent János templom volt, ahol ismét **Dumovits István plébános** atya volt vendéglátónk. A dombtetőn lévő impozáns épületet a XIX. század derekán építették, s a Kőszeg felől érkezők szemében már messziről uralja a tájat, ami a helyi, többségében horvát anyanyelvű közösség Isten iránti tiszteletét is mutatja.

A főoltáron a plébánia védőszentje, Keresztelő Szent János látható Jézus megkeresztelése közben, és a mennyezeti freskók is az ő életéből mutatnak be részleteket. A templom érdekessége még, hogy minden felirata horvát nyelvű. Érkezésünkkel elénekeltek a legősibb magyar Mária-himnuszt (*Boldogasszony anyánk*), majd a templom rövid történetét és Dumovits atya köszöntőjét hallgathattuk meg, s végül a horvátok legősibb Mária-énekébe (*Zdrava Diva*) kapcsolódhattunk be.

Közben egy csendes fohász erejéig mindannyian kérhettük imánkban a Szűzanya és Keresztelő János pártfogását életünkre, családjainkra és munkánkra.

Az évkezdő tanári kirándulást végül svédasztalos ebéd zárta a **horvátzsidányi Margaréta vendéglőben**. Ahogy egy filmben szerepel: „*A kezdet általában mindig ijesztő, a befejezés általában szomorú; de ami a kettő között van, az számít igazán.*” Közös kirándulásunk remélhetőleg segített mindnyájunkat abban, hogy az új tanévet kevesebb szorongással, de annál több reménnyel és bizakodással kezdhessük el.

Hancz Gábor Tamás O.Praem.